

Atles underbare
natur och wäsende,
Iefwerne,
regemente,
gifftermål och
affö...

Hedström, Matthias

1 Ic Fol.

National Library
of Sweden

A L E S
 Underbare Natur och Wäsende/
 Beswerne/ Regemente/
 Bifftermål och Afföde

Upprepat
 Enär den

Edelborne och Högt-achtade Herren/

H. Carl DURIETZ,

Samt
 Edelborne och med många sköna Dygder wälsbeprydde
 Jungfrun/

Jungf. Lwa Elisabeth

Klingstedt /

Den HögEdle och Wälborne Herres/

Herz JONÆ Klingstedtz

LandzHöfdings öfwer Nyland och Lawastehuus-Län/

Elskelige R. Dotter

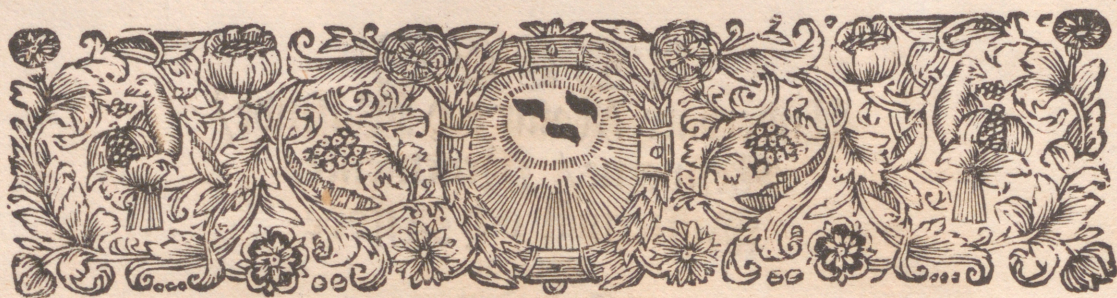
Sin Bröllops- Högtijd firade och begingo utthi många
 Höge och Hörnahme Personers Närwaro utthi Stockholm
 den Dagen i April Månad Åhr 1685.

Den gäre den
 Qwinmona som
 kommer i titt Huus/
 såsom Rabel och Lea/
 hwilka både hafwa up-
 bygt Israels Huus/
 och blif åhrlig hållen i
 Ephrata/ och war
 namptkunnig i Beth-

lehem. Och titt Huus
 ware såsom Peretz
 Huus/ hwilken Cha-
 mar födde Juda/ utaff
 den Såd/ som Herren
 tig gifwandes warder
 aff denna Qwinmona:
 Ruth cap. 4. v. 11. 12.

STOCKHOLM/ tryckt hoos Niclas Wankijff/ Kongl. Booktr.

Atlantis Saal.

Ag förän något Diur bleff skapat uppå Jorden /
För'n Adam med sin Brud EWA beredd är worden /
För'n Foglar uti Luft och Fiskar uti Flod /
Jag så med Fötter min i diupe Watnet stod.
Och förän lysa fick Sool/ Stjärnor eller Måna /
Til Himlens runda Widd min Ögon mände wohna:
Jag derför Himlens Stöd i Skalder kallat är /
Hwars Huswud Man en när skoda på Jorden här.

Nu på fem tusend' Åhr/ Serhundra de / ja flera
Jag Himlen burit har / iag daglig yttermehra
Så gammal / som iag står / den på mitt Årlar bår /
Ej under wara kan om iag krookryggiot är.
Men Luff iag aldrig fick / doch lefwer iag på Jorden /
Bliffr och aldrig död / doch är en gång död worden
För några tusend' Åhr: Jag lefwat här och död
Hoos Nörr- och Söder-Mån / som iag haer styrt och stött.
Hoos bägges Folk iag än mon alla Dagar lefwa /
Det man aff Skriffter mång kan görhigen bepröfwa:
Doch hwarken död iag är / ej eller Luff iag haer
Ifrån den förste Tijd intil de sidste Daer.
Jag några tusend' Åhr mig aldrig mon besinna /
Doch til hundra de Paar iag aldrig kunnat hinna:
Den sig om min Natur wil göra wål bekant /
Som strax berödras skal / mitt Saalhan märker grant.
De som mig höra til Rampnlöse finnas alla /
Aff mitt Rampn alle slått iag sielfwer dem mon kalla /
De til sin mörke Rum / som swarte Korpar gå /
De många mehra Troll än Fålk uthänmas må.
Den klara Solens Ljus när hon går upp och neder
De skåda med Förtreet med Bannor och Wanheder /
At hon så torkar dem och deras Åker bort /
Hwar aff på Jödan sin de komma seen på kort.
Ej Dröm ej någon Syn i Sömpnen de förfara /
Som mon hoos annat Folk och Diuren gångse wara:
Winter- och Sommar-tijd issas mitt Skägg och Håar /
När Hetan alt för stark uthöfwer mitt Folk går.
Men fast iag mångom syns wanstaplig / stoor och stygger /
Så haer iag likwål för warit heel nått och stygger
Den Tijd iag yngre war och frijade hwar Dag /
Alle Kurtejsse Møder til mig fingo Behagh.

Mig Plejone doch måst för allom mon behaga/
Til Drottning henne mig iag äntlig monde taga/
När Fahr Oceanus och Mohr Theys det spordt /
At henne giffa mig de monde fara fort.
Hon hafwer födt mig fram de Himmels Lusen snälla/
Som kallas Plejades aff henne / som sig ställa
Den Himlen store rätt åhrlig bepryda nått/
Och gagna Jorden och Menniskior alle slätt.
Iag fordom Tijd en Kong haar hoos de Morer varit/
Som Himlens Lopp först haar bestådat och erfahrit/
Der om med högt Förstånd har wettat tala starkt/
Ett hijsligt Berge stod för ån iag kallat wardt:
Då Skägg och all min Håår i lorfwig Skog sig wände/
Arkar och Händer min til Bergekinter lände /
Aff Beenen blefwo Steen / aff Huswud bleff uthbögd
En widan Berge topp emot den stora Högd.
Den förste Konungz Son de wijse Mån mig kalla/
Som Atle-nampnet fick för mina Bröder alla
När öfwer Atland / som man Swerte kallat haar
Iag Enwolds Konung wardt efter Necken min Fahr:
Hwarst på tree tusend' och fem hundrad' Åhr sig wärsde
Det Åhre-nampnet med / alle som Riket ärsde/
De födde woro wist aff sielfwa Gudars Att/
Och Atle kallades och Atlingar all slätt.
Seen Atleborne där aff kallade mon wara
Samt Edelborne: Men hwar uth sku desse fara?
Hwad troo det är för Folk / som der sig ställer in?
Iag mycket skunnögd är / hwarst å Glaas-Dgon min?
Nu seer iag hur med Ståat i det Atlande Nya
Wid Jhn Agnesic de ställa sig at fria:
Der synes at en aff wår Atleborne Mån
En aff de Nymphes sköön wil taga sig til Wån.
Phuy DRUIDES I som så länge monde sofwa/
Och aldrig täncka mehr uppwachta nått til Hofwa.
Haen i doch fordomdags de Franse Månner tient
Når de mon giffa sig? År så med eder åndt?
I Andelige Mån haen varit och nog wijsa/
Derföre Frankerij Ehr nog haer wettat prijsa.
Med råtta borden i nå Prof och båra fram/
Som til wår Attingars Lyckönstkan lända kan.
Men iag måst wara waan aff Ålder til at sköta
Byggning och Huusbeswår / så måst och mina söta
Döttrar / som alle slätt wål giffte wara må
Nysgiffte tiena / som sitt Huus be gynna på.
Hör Plejone min Fruu wår Döttrar kalla samman/
Besfall dem med en Hast Lyckönstkan / Frögd och Gamman
Uppfunga med klaar Röst och liusligt Skalbeqwad
För unge Brudepar / du ställ dem rätt å Raad.
See doch hur hopetals de Siöd-Gudinnor komma
Til Hön / all Ting seer til Heder och til Fromma:
En Brudgummen är född aff Atlebornes Kön/
Men Bruden uthaff tig och Siöd-gudinnor sköön.
Til så stoor Åhretienst wij nu böer wara bögde/
Som de med Atles Att alltid äre benögde:
Eråd därföre Madam med Döttrar tina fram
Och stämnen upp som bäst det täckeliga Glaam.

Wifan.

Plejone.

I Döttrar/ Döttrar alle sinu/
Som samptligen uppgånga nu
På Himlen moot Wäbren grödn/
Och pryda den med Ljusen sködn:
Hitt ställen Eder/ skåden på
Hur Syston Ehr sig giffa må.

I skolen alle willige
Finnas/ så wäl som skyldige
Ut åbra deras Brude-Fest
Med Wiffor/ som i sünnga bást/
Och sampteligen aldrast/
Scen hwar för sig med särskilt Röst.

Plejades.

Uff mycket wij wårt Namn haa fått/
Wij plåga skäncka mycket godt:
Ty bland en storan Ynnogheet
Finnes hoos of Frikostigheet:
Ehr önske wij Frikostigheet
Och dertil all god Ynnogheet.

Ambrosia.

Når iag önskar all Hålsos Krafft
I nyttia slippen Orters Safft:
Dertil iag gifwer Himmelst Bröd/
Som hielpa kan aff alla Död/
Och ifrån all Förgångligheet
Föra til sann Odödligheet.

Eudora.

Min gode Syston är iag hull/
Med gode Gåfwor är iag full:
Ehr bägges Namn iag hoos mig bår/
Så länge som iag blifwer här:
Iag aldrig återwända skal
Ehr båra Gåfwor tusendfall.

Så länge som Dwifstar inhympas i Greenar/ så länge som Watnet det rinner om
Steenar/
Önskar iag alltid troohiertigt alleena/ hwad godt som desse Gudiforna meena.
Snarligen höra får man hur de många täckliga Gåfwor nått monde framgånga:
Antlig och wårkas aff lefwande Steenar/ Echtenstaps-Plantor och lefwande Greenar.

Pasithöe.

Mitt Namn är utaff Dank och Språng/
Iag önskar Eder Barnen mång/
I Huset/ som fringspringa så
Ut Fahr och Mohr förlustas må:
Och at de södas up i Tucht/
I Wifshheet all/ och Dygder sinuett.

Coronis.

Til Högheet är iag alltid bögd/
Med Högheet min doch wäl förnögd/
Iag alltid åbra hwar och en
Efter sitt Stånd är benågen:
Iag Eder god Förnöghheet
Skänker med en stor Wärdigheet.

Plexaure.

Iag achtar en Mångtaligheet/
Fast mitt Namn den beteckna weet/
I Wärdet iag en talar rundt
Som mången gör och håller tunt:
Ehr gifwer iag all Redligheet/
Som pryder högt Edrs Edligheet.

Pitho.

Mång Ordespråk kan iag rätt wäl/
Iag kan intala Kropp och Siäl/
För alle mine Saal så sködn
Har iag bekommit Himmelst Löhn:
All Kärlecks-Glaam och wänligt Sinn
Ehr bägge iag nått skänker in.

Tyche.

På Land i wandren eller Siö
Der Lyckan wändes uti Död:
Den Guden/ som all Wind och bör/
Som Lyckan och som Eder för/
Ehr lede til en önskelig Namn/
Så sluter iag med Lyckans Namn.